

Alzina del Racó

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Camí de la Casa del Racó
Alçada: 350

Coordenades:

Latitud: 41.65186
Longitud: 1.91453
UTM Est (X): 409615
UTM Nord (Y): 4611693

Classificació

Número de fitxa 08179 - 375
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Caldria algun tractament fitosanitari.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 08178A002000060000OG
Fitxes associades:
[Torrent del Racó](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 25/05/2019 - 02:00

Descripció

L'alzina (*Quercus ilex* subsp. *Ilex*) del Racó està situada a mà dreta, arran del camí que mena a la masia en ruïnes que li dona nom, just després d'un revolt on comença un petit tram costerut.

Dessota, la vegetació arbustiva hi és gairebé absent, a excepció d'un petit càdec i una mata. No hi ha un substrat herbaci important, ni enfiladisses com l'arítjol. Els pins que creixien al dessota han estat tallats gràcies a l'encertada intervenció de l'ADF de Rellinars. Mesura uns 13 metres d'alçada total per 16 metres de capçada, per 3'30 metres de volt de soca i 2'90 metres de volt de canó. Creix lleugerament inclinat. Des de ran de terra fins a la creu mesura 1'45 metres. L'escorça és fosca i clivellada, sense ferides aparents tot i que hi ha un costat ple de molsa que coincideix amb el nord. També és en aquesta cara que es detecta una mena de fong blanquinós. Destaca una obertura allargada formada per la unió probable d'un rebrot. Per sobre de la creu neixen quatre branques potents d'un diàmetre d'1,10 metres de diàmetre que pugen amb força derivant a altres branques que formen una capçada força arrodonida amb les branques inferiors penjant, amb la qual cosa dona la sensació de que hagin d'anar a tocar al terra. Les fulles més tendres tenen un marge dentat i punxant. L'anvers és de color verd fosc i el revers blanc i pelut, sobretot a les fulles més velles. Aquesta alzina però podria estar afectada per la caparreta de l'alzina (*Kermococcus vermilio*) ja que en tota la capçada es veuen assecades parcials o totals de les branques. El fruit és el gla, amb les escames de la cúpula no punxants. L'alzina floreix als mesos d'abril o maig i les glans maduren al començament de la tardor.

Observacions:

Es tracta d'un espècimen autòcton de la zona i per tant, molt més resistent als incendis que no pas el pi. La fusta de l'alzina s'ha emprat tradicionalment per a fer carboneig. El creixement d'aquest arbre perennifoli és molt lent, i per tant produeix una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per a fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster...). De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen en l'adoberia, però també és apreciada la mel mono floral. Les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar, perquè els glans eren emprats per donar de menjar als porcs.

Història

La fusta de l'alzina és dura i compacta i s'utilitza per fer eines de pagès i fusteria. Les branques, des de temps immemorial, es fan servir per fer llenya i carbó vegetal de qualitat excel·lent .

Bibliografia

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

